

«Wel zeker waren ze dat, diep er in», zei de Zevenslaper.

Dit antwoord bracht Alice zoo van streek, dat ze den Zevenslaper eenigen tijd verder liet praten zonder hem in de rede te vallen.

«Ze leerden dan putten», vervolgde de Zevenslaper, die zat te gapen en in de oogen te wrijven van slaap, «en ze putten van alles — van alles, dat met een K begint —»

«Waarom met een K?» zei Alice.

«Waarom niet?» zei de Maartsche Haas.

Alice zweeg.

De Zevenslaper had nu de oogen dicht en zat te knikkebollen. Maar de Hoedenmaker kneep hem weer wakker en toen herhaalde hij: »— van alles dat met een K begint, zooals knollen, en kometen en kurkentrekkers en kracht — je weet men spreekt van «kracht putten». Heb je ooit zoo iets gezien als «kracht putten»?

«Wel, nu je er van spreekt», zei Alice, niet wetende wat te zeggen, «maar ik denk toch niet —»

«Praat dan ook niet», zei de Hoedenmaker.

Dit ruwe antwoord vond Alice dan toch wat àl te kras. Hevig verbolgen stond ze op en ging heen. De Zevenslaper viel direct in slaap, terwijl geen der

twee anderen zich blijkbaar niet bekommerde, ofschoon Alice omkeek in de hoop, dat zij hen zou roepen. Het laatst, dat ze vernam, was dat ze probeerden den Zevenslaper te stoppen.

«*Daar* zal ik ten minste gaan!» zei Alice, terwijl ze zich van het bosch vervolgde. «Dat was een leuke visite, die ik ooit in mijn leven heb gehad».

Juist toen ze dit zei, merkte ze een deur op. «Dat is zeer vreemd», zei ze, «alles is vandaag vreemd. Ik heb nooit een deur gezien». En naar binnen ging zij.

Wederom bevond ze zich in een kamer dicht bij het glazen tafeltje. «Niet beter oppassen», zei ze in zich, «want het gouden sleuteltje en om het heen te toegang verleende tot den tuinen, aan den champignon te knippen, en nog een stuk in haar zak. Het was ongeveer een voet hoog, was wit als het gangetje en *toen* — bevoelende den mooien tuin, te midden van de bloemen en koele fonteinen.